

Práce začíná Benjaminovým chápáním pravdy a jeho metodou konstelace, jež k ní vede. Metodu napojuji na akt pojmenování, který odvozují z pojetí subjektu v německém idealismu. Metoda je nutný předpoklad pro vlastní konstelaci liberální ideologie. Soudobý liberalismus tak nejen nesymbolizuje čas po „konci ideologie“, ale dokonce dobu, kdy ideologie nabyla své nejefektivnější formy. „Pravda se stala nejefektivnější formou lži.“ V tomto duchu pokračuji kritikou postmodernismu jako ideologie pozdního kapitalismu. Závěrem nastiňuji způsob překonání postmodernismu pomocí „rizikového myšlení“, které zůstává věrné dialektice. Jen imanentní kritika a nikoli normativní kritika postmodernismu rozhýbává ideologií způsobené strnulé poměry.